

Limba mea

Bragagiu

M-a purtat prin țări străine
Soarta mea pățită-ntreagă,
Limba doar a fost cu mine
Ce-mi cânta încă din leagăn.

De-mi era iadul cu raiul,
De-mi era amiază, noapte
Mă dureau bunei cu graiul
Morți în patruzeci și șapte.

Eram undeva, aicea,
Că în moarte, că în viață
Numai vorbele bunicii
M-ocroteau cu vreo povață.

Toată ziua-n altă limbă
Risipindu-mă, în noapte
Mi-ascundeam ființa strâmbă
Să-mi gem limba pe-nfundate.

Mi-i pocită pentru unii,
Învechită pentru alții,
Dar cu ea ajung la bunii
Exilați prin constelații.

Tot cu ea-mi ascult părinții
Duși și ei de la cuvinte
Și spun slovele Credinței
Veșnicului meu Părinte.

Alte graiuri vor să știe
Copilașii mei cu sete,
O-nțeleg și pe soție
Cu-altă spusă pe-ndelete.

Îmi văd zicerea-n poezie
Înflorită toată-n rime
Cătând sensul de vecie
În pulsări de prospețime.

Vreau să fie mai bogată
Cu-alte vorbe și-n citanii
Regăsesc ce-au spus odată

Decebalii și Ștefanii.

Și doar inima-mi sărmană
Nici nu spune, nici grăiește
Veșnic sângerândă rană
Bate, bate românește.
Victor Bragagiu